

Козак – душа щира, звитяжна та правдива!

СРЯЧОВИЖ

Бог. Нація. Гетьманат.

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат

№23. 13 серпня. 2015 р.

ДОБА НОВОГО СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ

Колись світом правили великі просвітницькі імперії як Візантія, Іспанія, Португалія, Франція, Швеція, Данія, Велика Британія, Австрія, Німеччина, нині ж ми спостерігаємо поступовий занепад справжніх цінностей людства і деградацію світової спільноти.

На наших очах відбувається руйнація вікових традицій (національних, релігійних, економічних) і захоплення життєво важливого простору Європи, зокрема і України, варварами зі Сходу (Московія, Китай, Індія) та Півдня (Лівія, Туреччина, Сомалі). Все, що колись було збудовано видатними архітекторами, записано зі слів славетних теологів, створено руками справжніх митців, сьогодні втрачає свою колишню красу і славу.

Сучасна Європа, як і наша Ненька-Україна, увійшла в чергову добу "темних віків". Вулицями величних Рима, Парижа, Лондона, Берліна, Стокгольма, Відня та Києва безперешкодно тиняються орди зубожілих варварів: негрів, індусів, арабів, циган, турків, та найстрашніше, поборників гендерної рівності і так званих секс-меншин.

Історія має дивну звичку повторюватись, якщо її трагічні уроки не були вивчені! На жаль, нове Середньовіччя, що охопило всю Європу від Лісабона і Калє до Києва та Гельсінкі, є найгіршим проявом не вивчених помилок минушини! Коли вже християнська Римська імперія впала під тиском навали диких орд гунів, ніхто не знав, яке майбутнє його очікує. Велике переселення народів

змінити всю Європу, якою її запам'ятали Геродот та Вергілій. Неосвічені дикі германські племена готів, вандалів, лангобардів, франків та саксів, на тлі гунської навали, відкрили нову добу... прийшовши на вже підготовлений античний ґрунт Риму та Афін, варвари почали асимілюватись із носіями культури на Апеннінах, Піренейях та Балканах, та що важливіше, на відміну від сучасних дикуні, почали творити нову культуру!

Замість зруйнованої готами Західної Римської імперії постали Остготське, Франкське, Бургундське та Вестготське королівства, які були спраглими до культури та просвітництва. Варвари без ідеї сприйняли

та всмоктали ту класичну культуру, яку їм лишили римляни та елліни, додавши лише трохи власного колориту. Завдяки цьому у добу

Середньовіччя похрещені Римом дикі германці мали змогу дати відсіч арабському нашествю і розпочати свій визвольний похід –

Reconquista. Нові держави не змогли асимілювати корінне населення Апеннін, Балкан та Піреней, вони змушені були пристосовуватись самі. Власне через це, трохи згодом відбувся розквіт європейської культури, що зветься добою Відродження – **Rinascimento.**

Сьогодні, вже інші орди прагнуть панувати тут... Замість того аби пристосовуватись до умов та культурних традицій корінних націй Європи, із якими вони планують співіснувати,

нам навіть не пропонують обирати щось краще, навпаки змушують самим асимілюватись із загарбниками. І тут все стає очевидним – або стати транссексуалом чи мусульманином і згинуть у морі цих нових варварів, або дати останній бій!

Проголошені Беконом, Сковородою, Монтескьо та Мацціні цінності Європи націй, сьогодні згинули у мороку мультикультуралізму та гендерної толерації. Колись світлі ідеї свободи, рівності, братерства, демократії і національного відродження, сучасні політики та ідеологи Сполучених Штатів Євросоюзу запламовують та зневажають, перетворюють на свій марксистський лад. Нас, прибічників захисту національної ідентичності та традицій ці культурмарксиста та ісламофіли таврують мітками фашизму, расизму, шовінізму та ксенофобією, називаючи нас нелюдьми та гомо фобами, що не здатні до “рівноправ’я” та толерастії із загарбником. Ми не просимо, а вимагаємо поважати наші культуру та національну ідентичність, адже прагнемо справедливості!

Фобія – це страх перед чимось незнайомим та невідомим досі, а нам нічого боятись, адже ми на своїй землі! Проте, орди прихильників такого собі “рівноправ’я” з одного боку, та нащадки Золотої Орди з іншого, змушують нас взятись за зброю і дати відсіч загарбникам по обидва боки українського кордону. Європа, яку її знали Наполеон, Бісмарк та Маннергейм перетворилась на расовий відстійник із пропагандистами усілякої нечисті та безбожництва. Те саме відбувається на Сході – українська національна культура та ідентичність намагається знищити московську ординську натуру та більшовицьке мислення совка, що не одне покоління прагне винищити нас і присвоїти здобутки Русі собі.

Війна, що триває нині, є не тільки війною традиційної культури та національної

ідентичності, вона є війною за національне виживання всіх корінних народів Європи. Так, ось тільки італійці, французи, німці, англійці, шведи, фіни, поляки, українці опинились у скруті власне через свою доброзичливість до прихованих хижих пазурів ворога, який не приховував власних загарбницьких планів щодо нашої землі. Доки у степах Донбасу українці кладуть душу й тіло за свою свободу, на вулицях Ляйпціга, Ювяскюля, Венеції, Ліону, Мальмьо та Льежа відбуваються сутички корінних європейців за право на продовження свого існування на батьківській землі. Маємо об’єднати зусилля у боротьбі зі спільним ворогом.

Орки з ісламського світу (Пакистан, Сирія, Ірак, Чад, Лівія, Нігер, Сомалі) як і адепти “русскава міра” мають одну мету на двох – знищити традиційний національний устрій Європи, перетворити нас на слухняних геїв-толерстів та повернути нас у морок раннього Середньовіччя без засобів на існування. Гадаєте це якась жахалка антиутопія із фільму жахів про зомбі? – Та погляньте на орди москалів, що сунуть кожного дня на Донбас, або на натовп розлючених нелегалів мігрантів, які щогодини штурмують євротунель у французькому місті Кале! Це не антиутопія, а реальність сьогодення тут і зараз!

Немає жодних сумнівів, що наша визвольна війна – нова європейська **Reconquista** – буде не останньою як вже було до цього. Пригадаймо походи Сагайдачного, Карла XII та Франко, чи її здобутки європейські народи пам’ятають і досі. Наш прапор освячений духом національної свободи і кров’ю героїв минулого, має гордо вести нас вперед до перемоги, де сяє чорне сонце! А поки, з нашого дозволу, нами керують манкурти та ренегати, запродавці і представники ворогів, у нашій державі та у Європі загалом роками триватиме навала варварів та гнобителів національної культури! Коли ж загинемо ми, за нами прийдуть інші, виховані на наших

національних традиціях та героїчній історії наших пращурів, вони і здобудуть перемогу!

Культурмарксизм, толерація та ординське євразійство, яке іменують рашизмом, не здолають опір національно свідомого народу, для цього їм потрібні сотні ренегатів та яничар, що підриватимуть нашу обороноздатність з середини. Коли ж такий собі “патріот” є поборником гендерної рівності і статевої девіації, та в той же час немає нічого проти міграції із зубожілих диких країн Азії та Африки, він не є патріотом, хоч скільки прапорів та гасел на себе не вдягнув би... Це є пасивна підтримка ворога і ніщо інше! Через свою “повагу” до чужих “традицій” буде зруйнована власна, але цього не зрозуміти в рожевих окулярах псевдодемократії та лібералізму.

**В ТЕБЕ ЩЕ Є ШАНС,
ЩО ТВОЇ ОНУКИ БУДУТЬ УКРАЇНЦЯМИ**

**АЛЕ ЛИШЕ ЯКЩО ТИ
ЗРОБИШ ПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР**

Нове Середньовіччя, яке існує нині, має бути переможним, яке було воно за часів Роланда, Святослава Хороброго та Нібелунгів! Не змішування чи толерація, а повна заборона на міграцію чужорідних тіл у нашу національну ідентичність, недопущення національного виродження та деградації. Коли ж озвуться голоси ліберастії та угодовництва, негайно нагадаймо їм про героїчні дні Хотину, Відня а також зраду в Переяславі та Версалі! Через любов до влади і грошей, згубники Європи торують націям шлях у забуття. Асиміляція та знищення кордонів неодмінно прокладе дорогу злидням і безчинству ворожої більшості до шанобливої меншості.

Немає бути покори у вільних націй грошовитим мішкам з Брюсселя чи Москви, а повна відсіч знищенню та деградації! Ніколи вільні люди Європи, такі як Ляйбніц, Паскаль, Нобель, Яворницький не були рабами однієї заідеологізованої “імперії зла”, “мордору століття”, хоча і підпадали під важкий тягар економічних зносин із поневолювачем. Совети, ліберали та їм подібні хижі морди варварства більше не

змусять нас стати на коліна і віддавати свій хліб, свою культуру, свою кров іноземним прибульцям-загарбникам!

У Маріуполі та Дрездені ми стали на захист власного національного світу без жодних поступок новітньому варварству! Чекаючи нового нашестя більше на маємо часу, бо бій, що програний і неусвідомлений як тактична поразка призведе до повного стратегічного занепаду нашої традиції, національної ідентичності та, зрештою, державної самостійності! А коли сучасні герої Нового Середньовіччя як Пелайо і Аскольд дають останній бій на фронті, не маємо ми права на печаль, а лиш на гордість і славу загиблих синів Європи і України.

Наш ворог близько, але кара його ще ближче, бо перемога буде за тими, хто чинить правду і справедливість. З кожним днем усвідомлення втрати власної національної ідентичності не призводить до її відновлення, адже без боротьби всі думки і якості моральні та духовні прагнення є марними...

Філософські ідеї Франка, Еліаде, Джентіле мають надихати всіх нас і наші наступні покоління на звитягу, яка не завершується перемогою в одній війні, а продовжується у руслі мирного будівництва та державотворення. Здобувши одну мету, маємо йти далі, не зупиняючись до іншої, яка осяє прапори нашої традиції із вранішнім сонцем нового дня! Порвавши враз кайдани рабства і облуди, маємо не дати знов уярмити нас улесливими пестощами псевдокреативу!

Чи є у старій Європі шанс перемогти в цій війні? – Поки Європа виставляє зі свого боку європолітиків і євробюрократів, тому – у неї такого шансу немає. Ліберальні єврочиновники і європолітики не в силах перемогти в культурних війнах. Європолітики боротимуться за голоси своїх виборців, тобто за їх інтереси. І на останок: карти вже роздані, і тепер на кону – майбутнє Європи. Гра почалася...

Батьківщина, воля, традиція!

© Денис КОВАЛЬОВ

«ЗБІЛЬШУЮЧИ НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ»

Той процес відродження в Східній Європі, який вже ввійшов в історію як "Оксамитова революція", дійшов до кінця. Дійшов до кінця її демократичний етап. Можливо, багато кому це буде несподіванка, дивуюча несподіванка, таке означення. Ми не живемо в посткомуністичну епоху, ми живемо ще в епоху пізнього комунізму. Ті люди, які панували в комуністичну епоху, залишилися на своїх позиціях. Це цілком закономірно.

У кожному суспільстві кращі люди вибиваються в еліту. Вони мають добрий навик бути адміністраторами, керувати, створювати клани, кліки. Вони мають те, чого не мають демократи, які або сиділи в таборах, або сиділи десь собі збоку.

Нічого на світі не буває просто так: за будь-якою структурою мусить стояти столітній досвід. Так, ми живемо в епоху пізнього комунізму, який поступово переростає в ринок. Виявилось, що для тих структур, які ми називаємо демократичними, не досить, щоб зіпхнути цей пізній комунізм з арени. Отже, прийшла та ситуація, яку по-московськи називають "тупік", по-англійському – **"dead end"**, по-вуличному – "дійшли до ручки". Де вихід?

Історія має давній досвід. В такі критичні епохи виходом може бути тільки націоналізм. Настав час, коли на перший план вийшло завдання; націоналістичний потенціал України. По-перше, збирати його, по-друге, творити його, щоб він був достатній, аби взяти в руки українську політику.

Те, що ми сьогодні бачимо навколо себе – це створення, поступове створення культу української сили. Чужі сили завжди хотіли бачити українця як таку собі плакальну і нарікальну постать. Кажучи простою мовою, бачити українця "розмазнею". Ми повинні творити культ української сили. Він мусить бути!

Епоха Святослава Хороброго нам підкажить шлях. Як казав Святослав? – *«Іду на ви!»*. Він не чекав, коли придуть до нього. Українська історія творилась на чужих полях. Товклися не в Україні, нищили не Україну, а навколишні держави. Оце була політика великодержавна. Ми тоді творили, а не нами творили. Сусіди були матеріалом. Відродити цю епоху! Відродити цю людину!

Ми маємо Українську державу. Але задумаймося, що це таке? Ми маємо Україну як юридичну, територіальну структуру. Але ж цього не досить. Нам потрібна Україна як національно-самостійна структура, адже її ще треба створити. Ось приклад: у Японію чужому місця як рівного корінним мешканцям нема. В Японії панують японські інтереси. Те, що ми ще повинні створити в Україні.

Візьмімо собі тепер популярне слово менеджер, керівник виробництва, керівник економіки. Він неможливий і неможливо його уявити без школи менеджменту, без системи виховання. Якщо ми говоримо про культ української сили, що його треба створити, то його перш за все треба вивчити. Що ми мали? Епоху людини-мазепинця, яка дивилася зверху вниз на сусідів, знала почуття своєї вищості. Цю епоху нам "замазали". А підтвердженням того, що це не фантазія, є лист князя Потьомкіна до Катерини II, де він скаржиться, як тяжко мати справу с козацькою елітою, адже ці люди вважають себе найкращими в світі, і ніде нема нічого доброго, як тільки в них. Це треба вивчити! Не вивчивши цього, ми знову вдаватимемося до фантазій.

Козака перетворили на якусь комічну опереткову фігуру з пляшкою в руках: гопак – на забаву. А виявляється, що це було бойове мистецтво, а козак – це ж український самурай. В Японії була епоха самураїв, тепер є культ самураїв. З'являються, нарешті, перлини і в наш час. "Бойовий Гопак" – книга, де це все відновлено з найглибшим корінням. Це все будування системи української сили, так би мовити, історія українських силових структур.

Одна людина-ентузіаст багато сама не зробить. Не знаю, чи став би "Бойовий Гопак" таким відомим, якби не було молодих людей, які згуртувались і йдуть в унісон з цією ідеєю. Але хотів би закінчити іншим. Основне, що зараз треба робити, і ми мусимо це робити, – збільшувати націоналістичний потенціал України. Кажучи мовою суто політичною, мусимо заповнити Верховну Раду України соціал-націоналістами!

© Валентин МОРОЗ

«ПАНУВАННЯ НА ПІВДНІ – СТОРОЖА НА ПІВНОЧІ»

Зміст української державності – зміст геополітичний. Україна – це південна динарська раса, яка від прадавна заселила басейни великих рік, що впадають у Чорне море, частково, як наприклад Дунай, або цілком, як Дністер, Дніпро, Дон. Опертя на Чорне море! – клич українських державних інтересів від старокиївських дружин до полків "запорозжців" 1918 р., що займали Крим.

Чорне море – для чорноморських країн! І в першу чергу найбільш органічно з нам пов'язаної землі України. Чорноморська доктрина – запорука розвою нового європейського економічного та культурного центру. Там, над Чорним морем, невпинно просуваються вперед перші інстинктивні колонізатори-селяни. Одні йдуть у бік Добруджі – за Дунай; інші – на Кавказ, Закавказзя – у бік Ірану. Чорноморські землі – це їхній природний життєвий терен.

Отже, панування на півдні, і не бездушне, що гнобить розвій, зубожує і деформує його так, як це робить Росія Петербурга чи Москви, -а панування творче, органічне, бо Україна національне і культурно споріднена з усіма народами, що замешкали над Чорним морем. Для них вона може стати прикладом нового завершеного ладу. Для цих країн – світло у Києві!

Панування на Півдні і одночасно – міцна сторожа на Півночі! Відокремлення України, перегородження нею для ворогів усіх доріг на Південь було б тільки початком великого історичного процесу. Бо коли держава гноблення, хаосу і руйнування – Росія – зостанеться, то це означає: нема України – центру порядку, багатства і гідності. Україна – це могильник російської імперії. Не можемо уявити собі інше майбутнє. Знищення Росії - як центру наднаціонального розподілу земель над Волгою, Печорою і Білим морем – відповідно до їхнього національного і історичного змісту – це передумова сильної України. Україна, маючи

геополітичне опертя на Чорному морі, може існувати, але існувати і розвиватися може лише тоді, коли не допустить суперництва на Півночі.

Національні держави фінських і уральських народів на території сучасної російської республіки – це те найменше, що необхідно. Друге – усунення теперішнього московського демографічного центру з цих територій і приборкання тут важкої промисловості, роздутої Москвою. Коли пізніше окреслимо національні межі "руських", то створиться держава, менша від української. Отже, національна Москва, але не наднаціональна потвора, яка прикривається то грецьким православ'ям, то жидівським "Інтернаціоналом".

Авторитативність між Білим та Чорним морями може бути спокійною тільки у руках українців. Не відокремлення України від Росії є нашою головною ідеєю, а знищення наднаціонального авторитету Росії у дотеперішніх північних центрах і вкорінення цієї ідеї в українській столиці – це головне!

Неможливо примирити московського центру з українським центром, не можна говорити про державну співпрацю у цих двох центрах. На просторах великої Росії не може бути двох великопромислових, двох великодержавних центрів, двох великих збірників енергії! Вони

виключають себе взаємно. Лишень у цій площині наша задача поставлена вірно. Українці змагаються не тільки за свою справедливість, але й за панування цієї справедливості в оточенні. Не може бути й мови про компроміси щодо сучасної російської державності. Єдиним рятунком для існування української державності є цілковите знищення російської великодержавності. Вільна Україна буде не після звільнення Києва, а після знищення Москви як столиці російської наддержави!

© Юрій ЛИПА

«ВИЗВОЛИТЕЛЬ СЛОВ'ЯНСЬКА»

Якщо нас читають ті, хто зараз на фронті Третіх Визвольних Змагань, то наступний текст буде саме для них. Історія нічому не вчить, але вона може надихати. А надихати українська військова історія вміє блискуче.

Останні роки незалежності весь український рух монополізували жителі Галичини: саме вихідці з “українського П'ємонту” були прикладом для наслідування молодим українським патріотам. І якось осторонь стояли ті українські солдати та офіцери, що народились на землях з іншої сторони річки Збруч.

Чим славетна дата 17 квітня 1918 р.? Тим, що саме в цей день Донецька група Запорізького корпусу, до якої входили 1-й і 4-й Запорізькі полки, 3-й Гайдамацький Кіш, гарматний та інженерний полки Армії Української Народної Республіки визволили на Донбасі від більшовиків українське місто Слов'янськ. Командував групою генерал-майор імператорської армії, кавалер 5 Орденів та Георгіївської зброї Володимир Васильович Сікевич. А народився герой української зброї у 1870 р. в селі Тараща на Київщині, в родині

предводителя місцевого дворянства й голови мирових суддів Таращанського повіту Василя Милетєвича Сікевича та доньки професора Київської духовної Академії Данила Смолодовича – Наталії. Батько володів маєтками в Москві і Санкт-Петербурзі. Ця деталь прекрасно дисонує з “селянським” стереотипом українства.

У вісімнадцять років Володимир пішов на військову службу. Першу військову освіту отримав у Володимирському Київському кадетському корпусі, потім – у Київському піхотному юнкерському училищі, яке закінчив 1890 р. Служив у 131-му піхотному Тираспольському полку командиром роти, помічником командира батальйону. У російсько-японську війну воював на Далекому Сході.

У роки Першої світової війни – Володимир Сікевич воював на Південно-Західному фронті, був командиром 6-го піхотного Ладозького полку, помічником командира 36-ої піхотної бригади. У 1917 р. отримує звання генерал-майора. Як і більшість генералів тієї армії він не визнав більшовиків. В той же час у Володимира Васильовича просинається український дух: він переходить на українську службу. На початку 1918 р. Сікевича було призначено командиром одного з підрозділів створеного Симоном Петлюрою Гайдамацького кошу Слобідської України. Кіш був утворений з мешканців Донбасу та Слобожанщини. Саме хлопці генерала Сікевича розгромили більшовицьке січневе повстання на заводі “Арсенал”, яке піднялося одночасно з наступом червоних на Київ.

Згодом, як тільки столицю відбили у прото-“ДНР”-івців, Гайдамацькій кіш розвернули у Запорозьку дивізію армії УНР. Володимир Сікевича було призначений командиром 3-го Гайдамацького полку, який входив до складу цієї дивізії. Дивізія визволила від тодішніх губарєвих-гіркіних Лубни, Конотоп, Полтаву. 6 квітня 1918 р. Запорозька дивізія Армії УНР зайняла Харків. 13 квітня 1918 р. відділи Кримської групи українського війська звільнили від більшовиків Лозову. В Харкові в квітні 1918 р. через величезну кількість місцевих добровольців Запорізьку дивізію було розгорнуто у Запорізький корпус. А потім генерал був направлений на

визволення Донбасу. Георгіївський кавалер вчинив блискавичну АТО зразка 1918 р. На чолі своєї групи Володимир Сікевич 17 квітня – визволив Слов'янськ, а вже 26-го – станцію Колпаково, на тодішньому більшовицько-українському кордоні.

«Я відчув справжню радість, коли 26 квітня 1918 р. на залізничній станції Колпаково, на кордоні земель українських і війська донського, я виставив сторожу від Богданівського полку, дві гармати батареї Одинця й під їх салют розвинув наш прапор і встромив його на кордоні. Тут фактично, так би мовити, намацально, я відчув як відділяються землі України від чужих земель», – згадував генерал. Радянська влада разом із покручем “донецької республіки” була знищена.

На початку 1919 р. генерал Сікевич виїхав до Австрії, де як військовий аташе очолив репатріаційних комісію і одночасно формував з колишніх військовополонених підрозділи для Армії УНР.

В Мадярщини він також опікувався військовополоненими. Коли до влади в країні прийшли комуністи над ним самим нависла загроза. 21-го червня 1919 р. Сікевича та його сина було заарештовано як осіб, «небезпечних для ладу Совітської Республіки». Лише втручання представника Комісаріату закордонних справ УРР Ерньо Пора врятувало життя генералу. У 1920 р. – генерала Сікевича було відправлено послом у вже звільнений від червоних банд Будапешт. Завдяки своїм особистим якостям зумів зав'язати щире дружбу з адміралом Горті *«Адмірал Горті наказав своєму урядові визнати Україну де факто і де юре і записати представників України до Дипломатичного Корпусу»*. А тепер згадайте Габора Вону, мадярського націоналіста. Одне слово: йоббік.

У 1924 р. після ліквідації дипломатичного корпусу, генерал остаточно переїжджає до Канади, у місто Вінніпег, на вулиці Банерман, 512. Там він оселяється на фермі, а згодом організовує Товариство вояків Армії УНР. Товариство займається об'єднанням всіх вояків-українців, незалежно від їх політичних та релігійних вподобань та відзначенням їх доблесті та мужності.

В 1937 р. в приміщенні Українського народного дому в Торонто відзначили 50-ліття військової служби і 20-ї – в українській армії Володимира Сікевича. У 1938 р. розкрився ще один таланти славного генерала, крім письменницького та військового: акторський. Він знімається в

екранізації Василя Авраменка “Запорожець за Дунаєм”, де грає головну роль Петра Калнишевського.

До самої своєї смерті Володимир Васильович не полишав суспільної праці. Він брав участь у роботі Ради Української бібліотеки імені Петлюри, започаткував футбольні змагання. 1932 р. кубком “Української Ліги М'якого М'яча” в Канаді стала срібна чаша – кубок імені генерал Сікевича, “українського політичного й громадського діяча і справжнього джентльмена”. Він стояв на чолі антибільшовицького руху все своє життя. Зустрічався з Георгієм VI та королевою Єлизаветою, представляв українських вояків.

Генерал Сікевич помер в Торонто, у віці 83 років. За 5 тижнів до своєї смерті він саме повернувся зі своєї останньої подорожі по Сполучених Штатах. Його тіло, на якому були хрест і орден його покровителя – Св. Володимира, його шабля, прикрашена червоною стрічкою Симона Петлюри, було покладено для прощання в центральному залі Торонто. Прощання тривало 6 днів, люди йшли нескінченним потоком. Тисячі людей з різних країн приїхали віддати генералу останню шану. Багатотисячна процесія йшла вулицями Торонто, журналісти тих років писали, що такого похорон Торонто ще не бачив. Похований на цвинтарі **Prospect cemetery** в Торонто.

Відблиск історії генерала Сікевича, гідного українця, хороброго воїна та справжнього джентльмена, відбивається від сучасної нам Східної війни і заломлюється. Знову молода українська армія протистоїть бандам, знову темні хмари сунуть зі Сходу. І тепер Україна готова зустріти нових визволителів, сучасних Сікевичей та Болбочанів, нових героїв та воєначальників, нову генерацію людей слави і людей честі.

І Слов'янськ знову став українським: звільнили тоді – звільнили й тепер...

© Друг РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ

«ГЕРОЙ НІМЕЦЬКОГО ФРАЙКОРУ»

Українська нація, що здала Крим без жодного пострілу, звичайно, ще довго буде звинувачувати у цьому уряд. Але будемо відверті: якби українці дуже хотіли, у Криму нині було б пекло для Росії, навіть якби уряд був проти. Просто наша нація потребує зовсім не видатних вождів, а більше видатних героїв, що не соромляться скласти голову на вівтар національної величі. Воювати на фронті, коли тобі дано наказ – це одне, хоча і це дуже нелегко. Зовсім інше, коли тобі ніхто не дає наказу, а ти фанатично вивчаєш ночами вибухову справу аби вкинути бомбу у вікно поліції окупаційного режиму. Коли мовчить уряд, має говорити народ. У нас цього не засвоїли, те, що які-небудь невідомі українці самотійно без допомоги уряду не спромоглися вчинити хоча б невеликий теракт у Криму означає лише те, що найближчим часом шанси збудувати тут громадянське суспільство мізерні.

Альберт-Лео Шлагетер під час Першої світової війни був лейтенантом німецької артилерії і заслужив 2 залізних хрести за бойові заслуги. Після війни він ще встиг повоювати проти російських більшовиків у країнах Балтії у лавах балтійських фрайкорів, повоювати з поляками в прикордонному конфлікті Німеччини з Силезією, взяти участь у військовому консервативному путчі Каппа-Лютвіца, що мав на меті повалення республіканського ладу і стати членом Націонал-соціального об'єднання, що пізніше всім складом увійшло до лав **NSDAP**. Незадовго до смерті Шлагетер вийде із **NSDAP** тому, що Адольф Гітлер офіційно заборонив партійцям боротися з французькими окупантами в Рурі. А Рурський басейн тоді був гарячою точкою для всієї Німеччини.

В 1923 р. через порушення виплати репарацій ваймарським урядом Німеччини через фінансову скруту французькі та бельгійські війська окупували цілий промисловий регіон. Уряд Фрідріха Еберта закликав німців Руру до "пасивного опору" – фактично це означало масові мітинги та страйки на заводах, саботаж на виробництві та інші акції громадянської непокорі.

Відповісти силою Ваймарська республіка не могла: 100-тисячний корпус окупантів

чисельно дорівнював її збройним силам, що були розкидані по всій країні. За справу боротьби з окупацією взялися перш за все колишні вояки та офіцери фрайкорів, налаштовані націоналістично та комуністи. Одним із таких офіцерів був і лейтенант Шлагетер – він очолив групу військовиків, що після розстрілу французами 13 робітників рурських заводів почала активний опір окупантам.

Перш за все група Шлагетера займалася диверсіями і вибухами на залізницях регіону, поряд з лейтенантом боролися відомі у подальшому діячі Німецького Райху як Віктор Лютце та Еріх Кох. Диверсії військовики іноді влаштовували спільно з комуністами Наймана, особливим питанням був підрив ешелонів з вугіллям, яке французи вивозили з Руру.

Однак, врешті-решт один із диверсантів виявився зрадником: Шлагетера видали французам і засудили до смертної кари. Всього окупанти розстріляли 137 німців, що чинили спротив у Рурі. Факт винесення Шлагетеру смертного вироку сколихнув усю Німеччину: про його помилування клопотав навіть уряд Ваймарської республіки на найвищому рівні, однак сам Шлагетер відмовився подати прохання про помилування зі словами: *"Я ніколи і ні в кого не просив пощади"*. Однак, смертний вирок був підписаний особисто головою французького уряду Пуанкаре і виконаний 8 травня 1923 р. Останніми словами Шлагетера були: *"Будь ким хочеш, але май мужність, бути цілком тим, хто ти є"*.

Згодом, 1924-го р. колишні соратники Шлагетера знайдуть і вб'ють комуніста Вальтера Кадова, що видав лейтенанта французам. У 1930-х рр. Німецький Райх зробить з Шлагетера культову фігуру, однак, факт розриву Шлагетера з **NSDAP** і його несприйняття позиції Гітлера по конфлікті в Рурі всіляко приховувався нацистськими пропагандистами.

В Україні поки немає свого Шлагетера. Немає фігури, самопожертва якої була б настільки священним і скріплюючим для нації фактом.

© Ярослав БОЖКО

«ДО ПОБРАТИМІВ!»

Наша "жити по-новому" влада, всі її гілки і клітини прогнили, і не працюють на добробут українців, а лише за наш рахунок задовольняють власні непомірні апетити. Це не новина і не секрет. Сподівання на якісні еволюційні зміни вкотре не виправдані. Продовження гри за правилами і сценарієм олігархічно-владних кланів і їх маріонеточних політиканів є смертельно небезпечним для самого існування України і українців. Неминучість безкомпромісної боротьби з режимом внутрішньої окупації має стати для кожного націоналіста аксіомою.

В цей же час назріває соціальний вибух – влада "старається". Дуже шкода, що націоналістичні організації слабо включені в соціальні процеси свого народу і не є локомотивом Революції. Але ще не все втрачено і певний час у нас є. І ми не вправі його згаяти. Наша Ідеологія і мета боротьби досі залишаються для широкого загалу маловідомими, на рівні купки кліше і ярликів, які часто є результатом ворожої пропаганди. Тому одним з головних завдань перед початком "останнього бою" за Державу Української Нації є донесення нашої Ідеї і бачення побудови країни до власне Нації. І тут є певні труднощі. Ні, не в відсутності контролю чи доступу до ЗМІ, а в не чіткому чи не повному розумінні нами самими того, яку Україну ми виборюємо. Не на часі починати дискусію з приводу кожного слова в ідеологічній доктрині, але базис для боротьби і побудови країни має бути сформований і озвучений вже. Отже, не претендуючи на якесь більш правильне розуміння і не замахуючись на авторитет Дмитра Донцова, Степана Бандери та інших, запрошую пасіонаріїв до обговорення в напівзакритому режимі. А що з того вийде, ми потім озвучимо і спробуємо вперше за останні 24 роки почати будувати з фундаменту, а не з стріхи.

Українські націоналісти не можуть ігнорувати проблем українців. Кожного разу коли влада притісняє, наживається, обкрадає чи вимагає хабар – обов'язок націоналіста стати щитом для українців, а іноді й караючим мечем їх ворогів. Приклади, думаю, ще свіжі в пам'яті. Чому коли тітуня в погонах і адіках, охороняючи будівельні майданчики, незаконні навіть по розкладам

теперішнього кодла, від обурених містян застосовує до беззбройних людей силу націоналісти мовчки не втручаються? Чи нам байдуже? Чи шабля, автомат нам при боці лиш щоб свої вольності берегти? А як геїв ганяти, то є кому?

А чого ж мовчимо, коли Геноцид влади проти українського народу поставив його на межу вимирання? Йдеться про заробіток купкою банкірів і "ново житньою владою" мільярдів доларів на курсі гривні, що призвело до зростання цін на все від їжі з ліками і до комунальних платежів. Наші брати, сестри, батьки і діти змушені виживати на суми менші ніж африканці, а при цьому новітні пани скуповують нерухомість, яхти, машини і літаки на мільйони доларів. Кожен накрадений ним долар – це зубожіння, голод і страждання простого українця. Це рабство тут чи за кордоном, розбиті сім'ї і подальша деградація Нації.

Знов не наше діло? А що ж наше? Ходити з смолоскипами тричі на рік, вмирати в котлах на радість зрадливим генералам і Говнокомандувачу, виживати у власній країні, ховатися по лісах від псів режиму, чи чекати коли посадять і нас за розірваний портрет на 8 років? Можливо в наших рядах мало антикризових менеджерів з світовим ім'ям, вчених з ступенями чи професійних політиків, але може це наша перевага? Адже за 24 роки "професіонали" зробили лише гірше. Чи не пора дати шанс показати себе "простим людям"? Невже останні 2 роки не довели, що самоорганізація українців у всьому переважає механізми офіційної влади? Ми ж самі бачимо наскільки якісніше волонтери організовують постачання армії, як добровольці з мисливською і трофейною зброєю стають на смерть, а цілі обласні управління МВС, СБУ переходять на бік ворога. Та й чи проблема серед 40 млінів люду знайти чесних і розумних людей щоб служити Україні. Так служити, а не керувати чи правити. А якщо ж щось піде не так, то ми завжди поруч, і маємо забезпечити щоб шлях між зрадою сподівань народу і шибинецею став для управлінців надто коротким.

© Друг КАРМЕЛЮК

«МАТЕРІЯ ВИЗНАЧЕНА КІЛКІСТЮ»

Сьогоднішній світ має єдиного суб'єкта – світовий Капітал, який керує масою індивідуумів, позбавляючи їх будь-якої етнічної, культурної, релігійної та статевої ознак. Невдовзі і людської. Капіталізм, здобувши історичну перемогу, мислить за нас і замість нас, відводячи людській свідомості роль пасивного інструментального обрахування одномірних моделей, таким чином здійснюючи дезонтологізацію думки.

Стихія матерії завжди була підлеглою духовному принципу. У ході свого історичного розвитку Капітал прагнув до свого звільнення з-під "тягаря" духовного. В якийсь момент Капітал став з ним на один рівень. Надалі Капітал перейшов і цю межу. Все це відбулося на матриці співвідношення людини з Капіталом. Зрозуміло, що в капіталізмі є глибинний метафізичний вимір, адже він змінює не просто системи господарювання, а і параметри буття, здійснюючи з людиною метаморфози. Тому сьогодні, як ніколи, актуальним є питання щодо філософського змісту капіталізму, його онтології та про його співвідношення з реаліями буття.

Основним принципом індивідуалізації є **materia signata quantitate** (матерія визначена кількістю). Індивідуальне виникає із самої сутності матерії: будь-який архетип, занурюючись в матерію, автоматично набирає індивідуальних рис, отримуючи погрішності (що є властивим будь-якому відображенню у відношенні до оригіналу). Таким чином вже відпочатково матерія несе в собі джерело відчуження. В зовнішніх реаліях Буття напрямок руху здійснюється від ідеального онтологічного центру до матеріальної і не-онтологічної периферії. Тому периферія визначається максимальністю погрішностей, що проявляються у відчуженні та індивідуалізації. Натомість, рухаючись до центру матеріальне знімається і разом з ним пропадає і індивідуальне.

Капітал, за своєю природою, розділяє і відчужує, і дроблячи на індивідуальне, творить погрішності і тому органічно не спроможний на поєднання і не є предметом солідарності. Таким чином ми можемо визначити капіталістичний лад з його системою цінностей (заснованих саме на абсолютизації індивідуального початку) як

есхатологічний феномен, напряму сполучений з Кінцем Світу. Капітал разом з тим здатний породжувати власний світ, але не маючи онтологічного статусу, він може породжувати тільки світ ілюзорний.

Що являє собою ілюзорність? - Це тоді коли частина видає себе за ціле чи щось фрагментарне за щось закінчене. Капітал за рахунок симуляції створює у індивідуума ілюзію співучасті в чомусь більшому, ніж сам Капітал, тим самим підмінюючи реалії імітаціями Буття.

Філософською підставою сучасного лібералізму, є індивідуалізм зведений до абсолюту. Лібералізм як найбільш послідовна і логічна форма реального панування Капіталу відмовляє людству у будь-якій формі суспільної онтології, трактуючи її як "корінь тоталітаризму". Таким чином Капітал у своїй вищій стадії свого розвитку прагне остаточно позбавити реальність будь-яких ознак Буття, підмінивши їх планетарним Суспільством Видовищ.

Відмова від реалій породжує вакуум. І цей вакуум (відсутність інтегруючого суб'єкта) наявно ілюструє нам культура пост-модерну. Якщо говорити про потенції Капіталу – динаміку буржуазних революцій чи творення капіталістичної системи, то за революційною мобілізацією буржуа проти феодальних порядків в більшій мірі стояли національні мотиви. Релігійний ж характер капіталізму докладно розглянутий у Макса Вебера. Але релігійний фактор не належить до сфери капіталу, оскільки консолідує віруючих на основі онтології. Таким чином імпульс капіталістичних трансформацій немає капіталістичного походження. Інших, якихось невідомих нам, іманентних законів капіталу не існує.

В ХХ ст. розігралася драматична битва між комунізмом та фашизмом та ліберальним Заходом. В їх особі "суспільне буття" дало останній бій "лібералізму". І в цьому бою програто. Віднині Капітал став єдиним суб'єктом історії світу. За цих обставин історія дійсно йде до свого закінчення.

Лишилося тільки взнати, як звуть "князя світу цього"...

© **Сергій ЧАПЛИГІН**

«ТАВРІЙСЬКА ПРИГОДА»

Погожого липневого ранку швидкий електропоїзд віз нас у провінційне таврійське містечко на березі Азовського моря. Генічеськ, місто засноване ногайцями у XVII ст. під назвою Дженішке, сьогодні стало чи не основним курортом в західному Приазов'ї.

Упродовж багатьох років місцеві краєзнавці шукають в Генічеську залишки кримськотатарської або турецької фортеці. Їм вдалося підтвердити існування тут військового укріплення часів Кримського ханства. Знаменитий турецький мандрівник Евлія Челебі виділив фортеці Генічеська у своїй книзі цілий розділ під назвою "Похвала прекрасного замку Дженішке", присвячену побудованому кримським ханом у 1640 р. на північній частині Арабатської стрілки укріплені спорудження з дощаним дахом і металевими воротами.

Ім'я "Генічеськ" за змістом ближче всього до тюркського вислову "тонка вода". Якщо ця близькість надалі не буде спростована, дату заснування міста можна віднести до часу не пізніше 1640 р., коли була побудована "вежа на гирлі тонких вод".

Значення Генічеська зростало у міру зростання могутності Росії. Зусиллями багатьох поколінь знову ожив шлях із варягів у греки, на якому в числі багатьох інших стояв і російське містечко-фортеця Генічі. У період російсько-турецьких воєн, тобто фактично до початку XX ст., Генічеськ залишався евакуаційним, продовольчим і оборонним пунктом Росії на Азовському узбережжі. У роки Кримської війни 1853-1856 рр. він успішно протистояв просуванню ворожих військ на материк.

Після минулорічної московської окупації нашого українського Криму весь потік туристів з промислових міст Придніпров'я переорієнтувався саме на курорти степової Таврії. Не став винятком і провінційний Генічеськ.

Кожних вихідних сотні мешканців Січеслава, Запоріжжя, Мелітополя, Синельникова та Павлограда вирушають у 5-годинну подорож залізницею аби вдихнути свіже солоне морське повітря і, хоч на кілька днів, забути про тошнотливу промислову задуху своїх міст. На залізничній станції Генічеська свіжу партію відпочивальників зустрічають валки місцевих мешканців – багатомісні залізні коні німецького та французького автопрому.

Сонячний Генічеськ радісно зустрічає приїжджих синьо-жовтими прапорами на фасадах будівель як адміністративних, так і житлових. Патріотизм серед місцевих мешканців стриманий, адже відчувається 10-річне панування регіоналів та їх посіпак. Центральний проспект Мира – це головна торговельна та урядова артерія, трохи правіше – вулиця Леніна – на якій, донедавна височів останній у Приазов'ї "червоний ідол".

По обіді майже усе місто з вулиць масово мігрує на узбережжя Азовського моря – увесь пляж у центрі заповнений людьми. Місцеві мешканці радіють, адже через так звану "кримську весну" у їхньому місті кількість охочих до морського відпочинку збільшилась у рази, тому і кажуть, що "окупація їм на руку". Звичайно, що це не патріотично, але виживання приазовців як і мешканців Криму на пряму залежить від того, як складеться черговий відпочивальний сезон. Цього року він точно вийде у прибуток для мешканців Генічеська.

Теплі води Азовського моря огортають своїми хвилями піщані коси та пляжі Генічеська, саме тут з травня по вересень вирує справжнє життя. Варто зауважити, що переважну більшість тут складають молоді родини та мами із діточками. Для тих, хто прагне відпочинку у клюбах, на танцполі чи у барної стійки Генічеськ не підійде – це виключно курорт для родинного відпочинку!

Щоранку сонячні промінчики змушують прокидатись від безтурботного таврійського сну тисячі мешканців Генічеська та приїжджих відпочивальників. Усі вони, з різною метою, розпочинають свій день на місцевому ринкові, що схожий на великий продовольчий мурашник. І чого там тільки не має: від засолених вчора спійманих бичків та свіжих креветок до всіляких східних ласощів та пряних спецій. Тим, хто хоч раз побував у Туреччині чи Єгипті, генічеський ринок буде нагадуватиме маленьку копію стамбульського чи каїрського базарів.

По обіді всі обов'язково мають відвідати місцевий пляж, який розтягнувся піщаною косою на кілька кілометрів. Ну, а увечері дорослі відпочивальники та відпочивальниці, вклавши своїх малюків спати, знов виходять на берег моря аби з пляшкою місцевого домашнього вина та смачними шашликами зустріти захід сонця і перші зорі ночі.

Екологічно чиста місцевість, місцеві фрукти і овочі, цілющі властивості моря, сонця, повітря привертають в Генічеськ десятки тисяч людей з України. Ціни на курортні послуги дуже різні, тому можуть задовольнити людей будь-якого достатку. Уся західна частина Арабатської стрілки виходить на Азовське море і є прекрасним пляжем із пологим дрібно піщаним берегом. Глибина починає зростати лише з відстані 100 м від суші, тому це ідеальне місце відпочинку з дітьми. За рахунок того, що підводна частина тут неглибока, вода легко прогрівається до 28-30°C, дозволяючи приймати теплі морські ванни як дорослим, так і дітям. Пляж обернений у відкрите море і дозволяє кататися на безпечних хвилях. У штиль вода

тут настільки спокійна і прозора, що можна розглядати підводний світ, як акваріум – просто опустивши голову у воду або плаваючи в масці.

Щодня з моря у бік міста несеться свіже морське повітря, натомість щонаочі зі степу – гарячий подих Таврії. Для тих, як ми, хто вперше приїхав на відпочинок у Генічеськ, місто спочатку може видатись звичайнісіньким селом у моря, але це все на перший погляд.

З кожним новим ранком тривалого відпочинку Генічеськ все більше постає в очах як ще не розвинутий морський курорт, до якого не дотягнулись руки олігархів чи іншого роду багатіїв, які прагнуть нажитись на простих українцях у нелегкий час війни. Гадаємо, що завдяки тому, що Генічеськ на відміну від сусідніх Кирилівки, Приморська, Бердянська та Арабатської стрілки має вигляд дикого занедбаного пляжу без всілякої розважальної інфраструктури. Але це, мабуть, і є головний плюс цього приазовського міста, адже у Генічеську немає черг за випивкою чи іншими вбивчими речовинами, п'яниць тут теж майже не побачиш – ось це гарантує йому своєрідний статус курорту для родинного відпочинку.

Але і наш відпочинок не був досить тривалим – вже варто було вертатись додому. На залізничному вокзалі велика черга з відпочивальників чекала на електропоїзд, по прибуттю якого люди просто шаленіють. Не даючи одним вийти з вагонів, а іншим зайти у них, втомлені від спеки відпочивальники враз набираються сил і розштовхують усіх аби скоріше знайти вільне місце. Коли все заспокоюється електропоїзд рушає на північ степами сонячної Таврії до Січеслава. Наш відпочинок скінчився, починається новий тяжкий робочий рік.

Р.С. Ті, хто ще не побував у Генічеську, обов'язково варто його відвідати доки це місто не перетворилось на дорогий курорт!

© Денис КОВАЛЬОВ

РЕДАКЦІЯ

Головний редактор – Денис Ковальов

Заступник головного редактора – Сашко Писаревський

Технічний редактор – Роман Осадчук

Консультанти: Юрко Якуба та Людмила Тромовик

Ваші відгуки та пропозиції надсилайте на нашу електронну поштову скриньку:

м. Січеслав / SichovykInfo@ukr.net / sichovyk.com.ua

Офіційне видання Руху за Тет'яманат друкується за сприяння незалежної мережевої інформаційної агенції «Національна Ініціатива»